

Durmuş Hocaođlu

Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: V

Muhalif, Yıl: 1., Sayı: 37., 29.09.2000-05.10.2000., s.11

Durmuş Hocaođlu, *Muhalif* Yazıları Sıra No: 34

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: V”, *Muhalif*, Yıl: 1., Sayı: 37., 29.09.2000-05.10.2000., s.11

Bundan önceki yazılarda toparlamış olduğumuz sonuca göre:

• Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı, yarım asırlık hasretinden sonra, 18 Nisan 1999 seçimlerini müteâkiben MHP'nin beklentilerin üzerindeki yükselişi ve ardından ikinci büyük parti olarak İktidar ortağı olmasından bugüne kadar geçen zaman içerisinde, oldukça net bir şekilde tavazzuh etmiş bulunmaktadır.

• Burada kullanmış olduğumuz “**iflâs**” terimi, Siyâsî Milliyetçiliğin, MHP'nin şahsında, İktidar dışında bulunurken toplumda uyandırmış olduğu intibâların, vaadlerin ve iddiaların altında ezilmiş olması mânâsında olup, bir “ide”, bir “ideal” olarak iflâs mânâsında değildir. Siyâsî Milliyetçilik, bir ide, bir ideal olarak, her zaman canlı olacaktır; ancak, bütün bunlara rağmen MHP Tecrübesi, bu ideal üzerinde çok büyük ve telâfisi — gayri mümkün değilse de — çok zor olan tahrîbatlarda bulunmuştur.

• Ne var ki, Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı, MHP tecrübesinde, vaadler ve iddialardan ziyâde, esas olarak “**intibâlar**”dan kaynaklanmaktadır. Zira, cümlenin mâlûmu olduğu veçhiyle, Siyâsî Türk Milliyetçiliği'nin kitlesel bazdaki en büyük ve hem tarihî olarak hem de gelenek olarak en köklü siyâsî teşkilâtı olan MHP zâten Seçim öncesinde âhım-şâhım ve câlib-i dikkat vaadlerde bulunmuş olmadığı gibi, oy patlamasını da bu vaadlerle yapmış değildi. MHP'nin seçimler öncesinde *enflasyon, AB, Dış-Türkler, bölge siyâseti, kalkınma, refah, gelir dağılımı, etnik ve mezhebî problemler, ayrımcılıklar ve bölücülükler, demokrasi, hukuk v.b.* konularda ne gibi radikal vaadlerinin bulunduğu sorulacak olsa kaç kişi bu suâle doğru-düzgün bir cevap verebilecektir? Hayır! MHP, bu şekilde vaadlerle büyümedi; büyüme, bir yandan muhtelif tepkilerden, bir yandan yine muhtelif sebeplere binâen MHP'ye oy verme konusunda cesâretlenen MHP kitlesinden ve en mühimi de, büyük oranda, FP, ANAP, DYP gibi Sağ kulvardaki partilerin zayıflamasının hâsıl ettiği siyâsî konjonktürün zorlamasıyla MHP'ye “itilen” çâresiz seçmenden geldi. Ve dahi bu seçmen indinde, MHP, ciddî ve iler-tutar planı, programı olan, göz doldurur bir kadroya sâhip, kendisine gelmeye zorlanan seçmene vaadlerde bulunan ve onu cezbeden, “tecrübeli” bir parti değildi; MHP hiçbir sûrette böyle sıfatlarla muttasîf olmadı; ama herşeye rağmen bir “MHP intibâ”, bir “MHP imajı” vardı, veya birşekilde oluşmuştu. Bu “müphem, bulanık, sisli, amorf, ne olduğu pek belli olmayan” imaj şöyle özetlenebilir: “**Milliyetçilik**”, “**Vatan-severlik**” ve “**Durus**”. Yâni: MHP, vatan-

severdir ve eğilmeyen, bükülmeyen delikanlıların partisidir. Herkes ilkelerinden geri adım atabilir; ama MHP ve MHP'liler asla.

İmdi; daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi MHP büyük darbeyi, ikincisinden, “duruş”tan aldı.

Ama birincisi de çok ağırdır doğrusu: MHP, İktidar ortağı olarak bâriz bir “milliyetçi siyâset” de ibrâz edemedi.

★★★

Fakat analizin buraya kadarki kısmı yetersizdir; problem hâlâ aydınlanabilmiş değildir: **Siyâsî Milliyetçilik**'ten asıl olarak beklenen nedir, yâhut ne olmalıdır.

Şimdi, bir önceki yazıda sorduğumuz suâli tekrar edelim: **Milliyetçilik'i kendisine birincil bir ilke ittihaz edinen siyâsî bir hareketten neler beklemektedir veya beklemelidir? Yâni, Türkiye, Türk Milliyetçileri tarafından idâre edildiği takdirde, 'diğer', 'herhangi' siyâsî iktidarlara olan farkı ne olacaktır?**

İşte, şahsî kanâatimce, asıl problem budur: **“Milliyetçilik farkı”!**

Bu hususta şöyle bir târif sunuyorum: **SİYÂSÎ MİLLİYETÇİLİK, “SİYÂSETTE MİLLİYETÇİLİK FARKI” DEMEKTİR.**

Tıpkı, Siyâsî İslâmcılık'ın “Siyâsette İslâmcılık Farkı”; Siyâsî Liberalizm'in “Siyâsette Liberalizm Farkı”; Siyasî Sosyalizm'in “Siyâsette Sosyalizm Farkı” demek olması gibi.

Aksi takdirde, mevzû, eski bir banka reklamındaki sloganda dendiği gibi “*yok birbirimizden farkımız*” noktasına gelmek şekline dönüşür.

Siyâsî Milliyetçiliğin İflâs'ının asıl müsebbibi budur: MHP Tecrübesi, Siyâsî Milliyetçilik'i, büyük nisbette, “*yok birbirimizden farkımız*” noktasına getirmiştir.

★★★

İmdi: Nedir işbu **“milliyetçilik farkı”?**

“*Türk'üz Türkü çığırırız*” demek midir; “*ölürüm Türkiyem*” demek midir; “*Türkiye'yi böldürtmem*” demek midir; “*Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslümanız*” demek midir; “*Kürtler Türk olduğunu bilmeyen Türklerdir; bir Kürt ne kadar Türkse bir Türk de o kadar Kürt'tür*” demek midir; “*Bütün Türkler bir ordu katılmayan kaçaktır / Töremizde kaanun var, Harp'ten kaçan alçaktır*” demek midir; ... nedir, nedir, nedir?

Yukarıda saydıklarımızın her birisi ve bunlara benzer daha birçokları, gençlik çağındaki insanlara câzip gelebilir; gelir de. Ama, Dostlar! Yaşını-başını almış, artık umûr-u devlette vazife omuzlama noktasına vâsıl olmuş insanlar da bu sloganlardan öteye geçemiyorsa, bu işte vahîm bir hatâ, hattâ bir yanlışlık olduğuna hükmetmemiz kaçınılmaz olmaktadır. Zira, slogan, bir hissin taşması, cisimleşmesidir; Milliyetçilik ise, mükerreren ve vurgu ile belirtelim, önce “his” ile başlar; ama orada kalmaz, kalmamalıdır. Hele Siyâset, asla slogan değildir. Şu halde, his ve heyecan ile başlayan ve bunu sloganlarla dışlaştıran bir milliyetçilik anlayışı, salt “kültürel milliyetçilik” olarak dahi yetmezlik ile mâlûl olacağı âşikâr olduğu halde bir de siyâsileşmekte ise bu yetmezlik bir tıkanmaya dönüşecektir. Fakat bundan daha da kötüsü şudur: Muhâlefete iken bu yetmezlikler ve/ya tıkanmalar şu veya bu şekilde setredilebilir ve toplumda birtakım intibâlar uyandırılabilir. Asıl felâket, herhangi bir şekilde de olsa İktidar denen ateşten gömleği giymek mecbûriyetinde kalmak durumunda ortaya çıkacaktır. İktidar, muhâlefete iken verilen bütün vaadlerin, toplumda uyandırılan bütün intibâların sınanma, test edilme sâhasıdır: O güne kadar sâha kenarında bekleyen ve “farklı” gibi görünen veya öyle bir tez ileri süren oyuncumuz maça alınmıştır; şimdi zaman, oyun zamanı, farkını ortaya koyma zamanıdır.

İmdi: Asıl problem buradadır: Oyuncumuzun farkı ne olacaktır?

Fiilî tecrübe göstermektedir ki, bu “fark”ın ne olduğu belirsizdir; evet, söylemesi rahatsızlık verecektir, ama bunu bile-bile bilerek söyleyelim: **Türk Milliyetçiliği’nin Siyâset alanındaki farkının ne olduğu belirsizdir.** Şâyet bugüne kadar hep yapılageldiği üzere, meseleye sathî, derinliksiz, felsefesiz, safderûnâne bir şekilde eğilinecek olursa böyle bir farktan söz edilebilecektir; fakat, mesele dikkatli, müdekkîk, mütecessîs ve münekkîdâne bir nazarla, mütefelsifâne bir metodla ele alındığında, Cemil Meriç’in tâbiriyle hakikatlerin peçesi sıyrılmaya başladığında, hayret verici bir şekilde farkedilecektir ki müphem ve muğlâk birtakım emâreler dışında belirgin ve gerçekten “fark” olduğu söylenebilecek fazla birşey yoktur.

Nitekim, Siyâsî Milliyetçilik, yukarıda sâdece birkaçını sıralamış olduğumuz sloganların hiçbirisinin içini dolduramamış, histen öteye fazla bir adım atamamıştır. Meselâ: Tatbik kaabiliyeti olan bir Millî Kültür tezi üretilememiştir; slogandan daha derinlikli bir Vatan, Devlet, Uluslaşma, Ulus-Devlet fikri, teorisi oluşturulamamıştır; meselâ, en genel halde Etnisite, özel halde Kürt meselesi, Globalleşme, Glokalleşme problemleri hiç irdelenmemiş, bunlar adetâ konuşulması edebe aykırı müstehcen konular gibi setredilmiş, üzerinde sansür uygulanmıştır; meselâ, en basitinden bir örnek vermek gerekirse, “*biz bu devleti Kürtlerle berâber kurduk*” sloganından, “*mâdem öyle, bu devlette niçin kurucu aslî unsur olduğunu kabul ettiğiniz Kürd’ün hiç adı-sanı yok; bu vicdâna sığar mı*” şeklinde ağu gibi bir sorunun çıkabileceği hesap edilerek bu sloganda bir yanlışlık olabileceği düşünülmemiştir. Meselâ, en can alıcı problemlerimizden olan Din-Devlet ilişkileri, Laisite, Sekülerite konusunda “milliyetçi farkı” olan bir görüş ve buna dayalı bir politika geliştirilememiştir. Meselâ Avrupa Birliği, meselâ bizim neslimizin en büyük hülyâsı olan Dış-Türkler, meselâ Osmanlı Coğrafyası siyâseti konularında, söyler misiniz Allah ve Resûl aşkına, milliyetçilerin ciddî, derinlikli, kaabil-i tatbîk, “milliyetçilik farkı” taşıyan görüşleri, projeleri, stratejileri nelerdir? Ve kezâ; meselâ, Türkiye’nin siyâsî kaderini ellerine alıp, O’na gûya “çağları aşkırtmak” gibi çok mutantan fakat bir o kadar da bel kıracak kadar ağır iddiaları ileri sürenler, birgün İktidâr olduklarında, ya da İktidâr’ın bir ucundan tuttuklarında, bu işi nasıl ve “diğer”, “herhangi” bir siyâsî anlayış ve/ya partiden bâriz bir “milliyetçi farkı” ile ayrılan bir metod ile başaracaklarını hiç düşünmediler mi?

Onun için, bir kere daha soruyorum: Ey İhvân! Ey Vatan, Millet ve Devlet âşıkları! Yerin Göğün Rabbi Cenâb-ı Allah ve O’nun en şanlı Resûlü Muhammed Mustafa aşkına; ister MHP’li, ister BBP’li, ister başka herhangi bir partiden, ister bugüne değin hiçbir partiyle hiçbir sûrette hiçbir nikâh akdetmemiş, ister benim gibi, bir zamanlar gönülden bağlı olduğu partisini üçden dokuza, dokuzdan ondokuza, ondokuzdan kırkdokuza, kırkdokuzdan doksandokuza talâk-ı kesret ile boşayıp bundan gerû hiçbir partiden olmamak için azm ü cezm ü kast ve partisiz olmayı kendisine en birinci bir prensip olarak ittihaz etmiş olunuz; lûtfen ve keremen, söyler misiniz: Bütün bu saydığımız ve daha nice saymadığımız problem alanlarında, milliyetçilerin ciddî, derinlikli, kaabil-i tatbîk, “**milliyetçilik farkı**” taşıyan ve dolayısıyla da “milliyetçi siyâset” olarak anılmaya müstahak görüşleri, projeleri, stratejileri nelerdir?

Ben diyorum ki: Pek ciddîye alınır birşeyler yoktur.

Onun için yine diyorum ki:

Ey MHP’li İhvân! Sizi eleştiriyorum; dahası da gelecek! Ama sanmayınız ki düşmanınısınız; sizin devr-i iktidârınız hakkındaki kanâatimi söylüyorum: Siz, Siyâsî Türk Milliyetçiliği’ni iflâs ettirdiniz. Lâkin, emînim ki, bu cürmü bir kast-i mahsûsa binâen irtikâb etmiş değilsiniz; İflâs, *prensipler* düzeyinde söyleyecek olursak, sizin umumî kontekstte Milliyetçilik, husûsî kontekstte ise Siyâsî Milliyetçilik anlayışınızın, doktrininizin güzel ve lâtîf *hisler ve heyecanlar* seviyesinden *rasyonellik* seviyesine yükselmekteki zaâfiyetinin, gayr-i kaabil-i içtinab, zarûrî bir netîcesi olarak, kendiliğinden vücut bulmuştur; ama *tatbikatlar* düzeyinde söyleyecek olursak, hiç olmazsa “duruş” gösterebiliriniz; hiç olmazsa,

bütün milliyetçilikler içerisinde en mümtaz bir yeri bulunan “Ülkücülük” gibi füsûnkâr bir kavramı lekelemeyebilirdiniz.

Ama, herşeye rağmen, sizin tecrübenizin çok hayırhah bir netîcesi de olduğunu tebârüz ettirmeliyim; tebriklerimi kabul buyurunuz: Bu “tecrübe”, ümit ve temennî ediyorum ki, bundan sonrası için, bir ders ve ibret olur.

Ey BBP’li İhvân: Bu mevzûda eleştirim pek sizlere müteveccîh değil; zîra makaam-ı iktidarda bulunan ve Siyâsî Milliyetçiliği bilfiil iflâs ettiren siz değilsiniz. Fakat açıkça ve net olarak, dobra-dobra söylüyorum: Aynı makamda bulunmuş olsaydınız, BBP Tecrübesi’nin MHP Tecrübesi’nden çok farklı ve daha ileri bir netîce istihsâl edebileceğine inanmıyorum; “duruş” faslı müstesnâ; o hususta şimdiden *apriorik* olarak birşey söyleyemem; ümit ve temennî ederim ki öyle olmaz. Lâkin, diğer hususlarda, genetik olarak MHP Geleneği’nden gelmiş olmanın intâc ettiği hemen-hemen tüm problemlerin BBP’de de mevcut olması hasebiyle aynı tecrübenin aynı — veya çok benzer — netîceler istihsal etmesi, Eşya’nın tabiatı muktezâsındandır. Lûtfen dikkat buyurunuz: Yukarıda serdetmeye çalıştığım problemler kümesinde, BBP Câmiası’nda vücut bulmuş olan fikirler, teoriler, projeler, stratejiler nelerdir? İşte “Muhâlif” dergisi; buyrunuz, yazınız, irdeleyiniz! Yazılanlar mı? Yetmiyor ve yetmez!

İmdi:

MHP’liler, BBP’liler, partili, partisiz bütün milliyetçiler; bütün milliyetçi siyâset, ilim, fikir erbâbı! Bütün milliyetçi intelijansiya!

Fikrim odur ki: Herkese, hepimize görev düşüyor: Düşünmek, irdelemek, kendi doğruları başta olmak üzere bütün “doğrular”la hesaplaşmak; hatâlarını başkalarına fatura etme kolaycılığına sapsadan öz-eleştiri yapmak; samîmiyetle, garazsız-ivazsız, birtakım kişileri veya partileri savunmak veya cerh etmek gibi bir gayeye tevessül ve îtibâr etmeksizin, hiçbir fikri “kesin doğru”, hiçbir kişiyi “yanılmaz ve eleştirilemez önder” olarak kutsallaştırıp fetişleştirmeden en yoğun şekilde fikirler üretmeliyiz.

Bunun için, platformlara, sivil toplum kuruluşlarına, tartışma ortamlarına ihtiyâcımız var! Elinde imkânı olanlar bu imkânlarını seferber etmelidir; bu fazr-ı ayndır.

Her fikir tartışılmalı; her lider tartışılmalı; böyle susarak, liderlere bîat ederek nereye gidilebilir Efendiler?

Alparlan Türkeş de tartışılmalı, Dokuz Işık da; Muhsin Yazıcıoğlu da tartışılmalı, Nizâm-ı Âlem idesi de. Tartışmaya değer olan her şey!

Çok mu şey istiyorum?

Mühim Not:

Bir sû-i tefekkür ile sanılmasın ki, bu satırların müellifi, zâtını merkeze koyup, herşeyi bilen “Dede Korkut” rolüne soyunarak, her derde devâ hazır reçeteler sunmak iddiasındadır. Asla ve kat’a! Esâsen, müellif, böyle tavırları ciddî bir zihin hastalığı, bir nevi’ sanki-entellektüel (quasi-intellectual) hezeyânı olarak kabul etmektedir. Maalesef, bizim ülkemizde en yaygın olan zihin bozuklarından birisi de budur: Kendisini bir zamâne Felâtûnu gibi merkeze koymak, herkesi eleştirirken kendisini dokunulmaz saymak ve her yazısının sonunda hemence bir şıpın-ışi reçete sunmak. Fakat dikkat edilmez ki, mesele şâyet bu kadar basite ircâ edilebilir olsaydı, derhal en büyük on meselemizi yukarıdan aşağıya tâdât ederek on adet yazı yazar veya birtakım âkil âdemlere sipariş vererek on oturumda tartışır ve her oturumun nihâyetinde her bir mes’ele-yi azîmeye bir Lokman Hekim reçetesi tesbît ederek ülkenin bilumum mesâilinin

hallini on celsede bitirirdik. Hayır, Efendiler! Tam aksine; iddia ediyorum ki, meseleyi bu şekilde algılamak onu daha da çıkmaza sokmaktır. O sebeple, “hep eleştiriyorsun; hiç çözüm yolu vermiyorsun” diyerek sitem edenlere ve bundan sonra da edeceklere ve hattâ ciddîye almama ciddiyetsizliği göstereceklere derim ki; böyle meselelerin tek kişi ile halline teşebbüs en babayığitlerin dahi belini kırar ve dahi bu cümleden olmak üzere bu fakirden bir “reçete” talebinde bulunulacak olursa, sunacağım ilk reçete, açık ve seçik olarak şudur ve iki ana maddeden müteşekkîldir:

1°: Selbî (Negatif) Madde: Bu problem, hiçbir kişinin sunacağı “kat’î, kesin doğru” olmak iddiasındaki reçetelerle halledilemez; böyle bir iddia tâ başından yanlıştır.

2°: Sübûtî (Pozitif) Madde: Bu problem, ancak ve yalnız, bu derdi kendisine dert edinmiş sağlıklı bir milliyetçi intelijansiyanın teşkilî ile bir hal yoluna girmeye başlayabilir. Bu sebeple de, yapılacak ilk iş bu zemîni hazırlamak olmalıdır.

